

مَنْ خَلَقَ؟

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُمْ مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ؟

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

فَقَدْ خَلَقَ خَلْقَهُ؟

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

لَسْتَ بِمَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

لَسْتَ بِمَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

مَنْ خَلَقَ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ خَلْقَهُ

ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።

ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።

ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።

ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።
ከሕይወት ጋር ለማግኘት ለሚችሉ ሰዎች ምሳሌ ነው።

Sebep Nedir?

İnsanın içsel huzurunu bozan, onu kendi içinde sarsan ve düzensizliğe sürükleyen şeyin sebebi nedir?

Onu, her iki düşünce arasında gidip gelmeye ve zihinsel bir düzensizliğe sürükleyen şeyin sebebi nedir?

Onu, iki taraf arasında bölünmüşlüğe ve düzensizliğe iten şeyin sebebi nedir?

Onu, düşünceleri ve davranışları içinde bocalamaya, düzensizliğe ve içsel dağınıklığa sürükleyen şeyin sebebi nedir?

Her şeyden önce, **her yanıt kendine özgüdür ve bir diğerinden farklıdır**. Hatta yanıtlar, bir yerden diğerine, bir evden diğerine değişebilir. Belki de her insanın, hatta her birimizin, zihninde yerleşmiş kendine özgü bir yanıtı vardır.

Benim yanıtlım ise şöyledir:

Birincisi: Yerleşik kalıpların oluşturduğu zihinsel bulanıklık.

İkincisi: Bilginin ve kişisel kültürün yoksunluğu.

Üçüncüsü: Öğrenmeye dayalı bilginin yoksunluğu, düzensizliğin başlıca sebebidir.

Çünkü **kendini bilen ve özünü tanıyan insan**, dünyayı elinde tutar ve Tanrı'yı yüreğinde sabit kılar. Nefsani tutkuların karşısında dimdik durur; yıkıcı düşünceleri zihninden uzaklaştırır.

Kendini bilen ve özünü tanıyan insan, bencilliğin kötülükler, nefret ve kıskançlıklarla dolu aşağı basamaklarından özgürleşir; şefkat, bağışlama ve merhametin adımları ve erdemleriyle dolu **diğerkâmlığın, empati ve biz bilincinin** yüce basamaklarına yükselir.

Kendini bilen ve özünü tanıyan insan, kişisel ve içsel gelişimiyle ayakta durması ve olgunlaşması için kendisine verilmiş olan hiçbir şeyle övünemez, böbürlenemez ve kendini üstün göremez.

Çünkü bilir ki insanın sahip olduğu her yetenek, her bilgi ve her imkân, kendisini yüceltmesi için değil; **kendini aşması, olgunlaşması ve başkalarının iyiliğine hizmet etmesi** için verilmiştir.

İnsan kendini tanıdıkça bencilliğin dar sınırlarından çıkar; başkasının varlığını kendi varlığı kadar önemsemeyi öğrenir. Böylece “ben”in sınırları genişler ve “**biz**” **bilincine** dönüşür.

Belki de içsel düzensizliğin panzehiri tam da burada saklıdır:

Kendini bilmek, yalnızca kendini tanımak değil; kendini aşarak başkasına yer açabilmektir.

İnsan kendini bildikçe içindeki düzensizlik azalır.
Özünü tanıdıkça düşünceleri berraklaşır.

Bilgisi derinleřtikçe bencillięi zayıflar.
Yüreęi olgunlaştıkça diğerkâmlığı güçlenir.

Ve insan, “ben”den “biz”e doęru yürüdükçe, hem kendisiyle hem de hayatla daha sahici bir bütünlük kurmaya başlar.

Yusuf Beętaş